

Μνήμη Βαρνάβα του Κύπριου (Πρεσβύτερος Ανδρέας Αγαθοκλέους)

/ [Πεμπτούσία](#)

Τι μπορεί να σημαίνει για το σημερινό Κύπριο η εορτή του «αγίου ενδόξου Αποστόλου Βαρνάβα, ιδρυτού και προστάτου της Αγιοτάτης Εκκλησίας της Κύπρου»; Μάλλον, τίποτα το ιδιαίτερο... Δεν είναι αυτή η πραγματικότητα; Και γιατί άλλωστε να σημαίνει κάτι;

Φαίνεται πως η απογοήτευση σ' όλα τα επίπεδα ζωής, η έννοια για τον επιούσιο, η μοναξιά και τα τρεχάματα δεν επιτρέπουν στον άνθρωπο της Κύπρου ν' αναπνεύσει... Κι όμως, πρέπει να ζήσει! Για τον ίδιο, τους οικείους του, την ιστορία και το μέλλον του τόπου του.

Νάναι άραγε τυχαίο που ο προστάτης της Κύπρου ονομάζεται Βαρνάβας, όνομα που ερμηνεύεται «υιός παρακλήσεως»; Η παράκληση, η παρηγοριά δηλαδή, είναι μεγάλη δύναμη όταν όλα δείχνουν απόγνωση. Γίνεται ελπίδα ζωντανή όταν κάθε ανθρώπινη ελπίδα έχει εκπνεύσει. Ο «υιός παρακλήσεως» είναι εδώ, αόρατα και ουσιαστικά, αθόρυβα και πραγματικά, για να πορεύεται σ' όποιον με πόθο και πίστη τον επικαλείται.

Η ιστορία των προγόνων μας καταγράφει πόνο και δάκρυ, δουλεία και θάνατο, θλίψεις «ου τις τυχούσες». Αλλά, και καρτερία, δύναμη, αντοχή, πίστη και υπομονή «ου την τυχούσα». Πώς προχωρούσαν και δεν απελίζονταν; Ποιο μυστικό έκρυβαν στη σιωπή τους και στις μεγάλες μαύρες μαντήλες τους;

Νομίζω πως το πρώτο σημαντικό στοιχείο που δυνάμωνε όλους ήταν η ζωντανή συμμετοχή τους στην εκκλησιαστική κοινότητα. Δεν ήταν μόνοι κι απομωνομένοι από τους άλλους. Ο παπάς ήταν ο κοινός πατέρας και οι λαϊκοί αδελφοί μεταξύ τους. Όχι πως όλα ήταν τέλεια. Ανήκαν στην οικογένεια του Θεού, ως αδελφοί μεταξύ τους, με ό,τι σημαίνει αυτό. Η κοινότητα συν-πορεύετο και συμμετείχε στις χαρές και στις λύπες του καθενός. Δεν ήταν κανείς μόνος, εκτός αν το ήθελε. Όπως και ο καθένας συμμετείχε στις ακολουθίες της Εκκλησίας, στην καθημερινότητά των άλλων, στις πανηγύρεις και στις γιορτές.

Το δεύτερο στοιχείο που ζωογονούσε τους ανθρώπους της Κύπρου, στις δύσκολες περιόδους, ήταν η πίστη των Πατέρων τους που διαπότιζε όλη τη ζωή τους ως γεγονός. Μια πίστη που έκανε να λειτουργεί το θαύμα ως φυσικό και αναμενόμενο.

Σήμερα, μπορεί να μην παρατηρούνται τα ίδια με πριν φαινόμενα, όμως ποτέ δεν έλειψε η κοινότητα και η πίστη. Πάντα υπήρχε και υπάρχει το ενδιαφέρον για τα κοινά ως αγάπη κι όχι ως αυτοπροβολή, η εμπιστοσύνη και η σχέση με «το Θεό των Πατέρων ημών» ως ειλικρίνεια κι όχι επιφανειακά.

Το ζητούμενο για τον καθένα προσωπικά κι όλους μαζί συλλογικά, είναι να ζωντανέψουμε τη χαμένη σχέση και να υπερβούμε τον εγωκεντρισμό. Γιατί χωρίς αγάπη, επικοινωνία και ενότητα, δεν ζει κανείς. Δεν πρόκειται για παρωνυχίδα αλλά θέμα ζωής. Κι ακόμα, να ζωντανέψουμε την απλή πίστη των προγόνων μας, που μπορεί να μην είχαν τις δικές μας πολλές και ποικίλες γνώσεις, αλλά είχαν τη Γνώση, αυτήν που γνωρίζει τον μέσα μας κόσμο, τον συνάνθρωπο, το Θεό μας.

Τότε η μνήμη του Αποστόλου Βαρνάβα θα υπομνησκει τη ζωντανή παράδοσή μας που γίνεται, για όσους θέλουν, πηγή όντως Ζωής.